ΕΚΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ.

Τὰ 'χάλασαν· μὲ δάκρυα τὸν καταριέτ' *ἐκείνη* :
«Θεέ μου, κάμε γλήγωρα νὰ τὸν ἰδῶ τρελλό !»
'Εκεῖνος τότ' ἐγύρισε καὶ μιὰν εὐχὴ τῆς δίνει :
«Θεέ μου, δός της γλήγωρα μυαλό, μυαλό, μυαλό.»

Κωchτῆς.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ.

Μὴν τρομάζετε, λευκοί μου κρίνοι, δὲν πρόκειται εἰς καιρὸν καθ' ὃν ὁ κ. Τρικούπης ἀφοπλίζει τὸν "Ελληνα, νὰ ὁπλίσωμεν τὰς 'Ελληνίδας. Σεῖς εἶσθε πάνοπλοι ἀκόμη ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρός σας, διότι δὲν ἐννοῶ τί ἄλλο κάμνετε ἐν τῷ θερμοκηπίῳ ἐκείνῳ ἐννέα ὅλους μῆνας ἢ νὰ σκέπτεσθε τρόπους θελγήτρων καὶ ὅπλα ἀρεσκείας.

Περὶ αὐτῶν τῶν ὅπλων πρόκειται, ὅπλων τὰ ὁποῖα διαφεύγουν εὐτυχῶς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ μας, διότι ἠδύνατο νὰ τὰ συλλάβῃ καὶ αὐτὰ φωνάζων διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς του :

— Δὲν μᾶς χρειάζονται ὅπλα, ἀλλὰ ἀροτῆρες. Αὐτοὶ φορολογοῦνται, ἐκεῖνα φορολογοῦσιν.

*
* *

Εἷς συγγραφεύς, ἀπριλιάτικά μου τριαντάφυλλα, Γάλλος ἐννοεῖται, συνέλαβε κατ' αὐτὰς τὴν εὐτυχῆ ἰδέαν νὰ γράψῃ εὐφυέστατον βιβλίον περὶ τῶν ὅπλων Σας, τῶν *ὅπλων τῆς Γυναικός*.

'Εν τῷ προλόγῳ του τὰ ἀπαριθμεῖ. Εἶναι, λέγει :

'Ο ὀφθαλμός, τὸ οὖς, ἡ ῥὶς, τὰ χείλη, ὁ βραχίων, ἡ χεὶρ, ὁ ποῦς, τὸ στῆθος, ὁ μηρός, τὸ . . . .

'Α ! διάβολε ἐλησμόνησα, ἡ ἀπαρίθμησις ἀπαιτεῖ κουκίδες.

Κουκίδες λοιπόν . . . .

*
* *

Φαντασθῆτε τί ὡραῖον βιβλίον· περὶ ἑκάστου τούτων ἴδιον πραγματεύεται κεφάλαιον.

Γνωρίζων ὅτι προκειμένου περὶ ἀγορᾶς βιβλίων εἶσθε ἀθίγγανοι εἰς τὴν φιλαργυρίαν καὶ ἀθιγγανίδες εἰς τὸ σφίξιμο τοῦ παρᾶ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς τιμωρήσω, ἐγκαταλείπων ὑμᾶς εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς περιεργείας σας, εἰς τὴν ζέσιν τοῦ πόθου.

'Αλλ' εἶμαι τόσον φιλάνθρωπος, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γλῶσσάν μου σημαίνει : φιλογύνης, ὥστε ὅσον φιλαργυρεύεσθε σεῖς τὸ χρῆμά σας, τόσον σπαταλῶ ἐγὼ τὴν πρὸς τὰς ἀναγνωστρίας συμπάθειάν μου, ἥτις δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ μὴ μεταφέρω ἐνταῦθα ὀλίγας περικοπὰς ἐκ τόσῳ χρυσοῦ βιβλίου.

*
* *

Οἱ ποιηταί μας σπανίως ὕμνησαν τὸ οὖς, ἀπητεῖτο διὰ τοῦτο καλλαισθησία ἣν δὲν κατεδέχθησαν νὰ προσεταιρισθῶσι. Καὶ ὅμως τὸ ἀκουστικὸν ὄργανον—παρατηρήσατε καλὰ, κυρίαι, εἰς τὸν καθρέπτην σας—δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν μικρὰν ἐπὶ τοῦ κάλλους. Δύναται νὰ συμπληρώσῃ, δύναται νὰ καταστρέψῃ, δύναται νὰ ἐξιδανικεύσῃ, δύναται νὰ ἐξευτελίσῃ.

Θὰ μοὶ προβάλητε τὴν ῥῖνα ; θὰ χάσητε· ὑπάρχει μεγαλοπρέπεια ῥινὸς μὴ ἐμποιοῦσα δυσαρέσκειαν, γεννῶσα πολλάκις αἴσθημα φιληδονίας, παρισταμένη ὡς φρουρὸς τοῦ περὶ αὐτὴν κάλλους, φρουρὸς προτείνων τὸ ὅπλον καὶ χαιρετῶν. Τὸ χαιρέτισμα αὐτὸ ἀκριβῶς ἀφοπλίζει, παράγει εἰς τὰ χείλη σου τὸ μειδίαμα, εἰς τὴν καρδίαν σου τὴν εὐαρέσκειαν. 'Αλλὰ **αὐτὴ μεγάλο** . . . . εἶναι ἀδικαιολόγητον, ἄξιον συνοπτικῆς διαδικασίας καὶ λαιμητόμου.

'Ακούσατε τί λέγει ὁ Γάλλος συγγραφεὺς περὶ τοῦ **ὠτός**:

«Μεταξὺ τῶν χιλίων ἀκτινοβόλων κοσμημάτων, ἅπερ διακρίνει τις εἰς ὑέλωμα ἀδαμαντοπώλου τοῦ Palais Royal, τὴν προσοχήν μου ἀπερρόφησεν ὅλην μίαν ἑσπέραν ἓν οὖς, εἰς ὃ ἐπρόκειτο νὰ κάμωσι δῶρον μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐξ ἀδαμάντων.

«'Η εἰκὼν αὐτὴ μὲ κατέθελξε. Τὸ οὖς, μετὰ πολλὰς ἀποπείρας, ἐρυθρία ἐξ ἡδονῆς καὶ ὑπόδρα ἀπεθαυμάζετο εἰς τοὺς καθρέπτας, κρύφα μειδιῶν, ἐνῷ προσεποιεῖτο σοβαρότητα καὶ δῆθεν περιφρόνησιν.

«'Υπῆρχον ὑπ' αὐτὸ δύο μικροὶ χαριτωμένοι δάκτυλοι οἴτινες ἐφαίνοντο ψιθυρίζοντες εἰς τὸ οὖς ἐνῷ τῷ παρουσίαζον δύο βαρυτίμους ἀδάμαντας :

«— Μήπως σ' ἐνοχλοῦμεν, χρυσό μου ;

Καὶ τὸ οὖς εὐχαρίστως τὰ πάντα ὑποφέρον ἀπήντα :

«— 'Απ' ἐναντίας, κύριοί μου, διόλου.»

*
* *

'Υπάρχουν **μυτίτσες** αἱ ὁποῖαι, κατὰ τὸν Γάλλον συγγραφέα, εἶναι καταδιώξιμοι ἀπέναντι τῶν δικαστηρίων, ὄχι ποινικῶς, ἀλλὰ . . . . ἐρωτικῶς.

Μία τοιαύτη μυτίτσα ἀνεσηκωμένη ὀλίγον τοποθετεῖται δροσερὰν τινα ἑσπέραν πρὸ τραπέζης καφενείου εἰς τὸ βουλεβάρτον Μονμάρτρ, ἔχουσα ἀπέναντι ποτηράκιον σαρτρέζ.

«Ποῖον τὸ ἔργον τῆς μύτης αὐτῆς ; 'Ενδρεύει τοὺς διαβάτας. Ζητεῖ παρ' αὐτῶν τὸ βαλάντιον ἢ τὸν ἔρωτα.

«Μία μυτίτσα νὰ ! τόσο μικρὴ, τί λέγω πῖ μικρὴ ἀκόμη, στήνει ἐνέδραν εἰς τὰς ἀθῴας καρδίας. Πόσαι πίπτουν ; Πόσαι ἀνθίστανται ;»

Βλέπετε τί κατορθόνει μία μύτη, καὶ ὄχι μεγάλη, ἀλλὰ μικροῦλα ;

*
* *

Μετὰ τὴν μύτην τὸ **στόμα**, μικρογραφέα 'Ιμηττοῦ παράγοντος μέλι.

«Τραγουδοῦσε.

«Πεπιεσμένος ἐντὸς τοῦ παρὰ τὴν ὀρχήστραν καθίσματός μου, παρετήρουν τὸ νεαρὸν καὶ εὔκαμπτον στόμα τῆς ἀοιδοῦ, καὶ ἡ θέα τοῦ ῥοδοκρατῆρος αὐτοῦ, ἐξ οὗ ἀνέβλυζον τόσαι μουσικαὶ ἐκρήξεις, μ' ἔκαμνε νὰ λησμονῶ τὴν Γέενναν τῆς ἐν τῷ καθίσματι στενοχωρίας μου.

«Εὔμορφο στόμα, μὲ χείλη κερασοτριανταφυλλένια, καὶ ὀδοντοστοιχίας ἀψόγους. Πέραν τῶν ὡραίων λευκῶν ὀδόντων τοῦ ἐναρμονίου στόματος, ἔβλεπον ἀκίνητον, συμμαζωμένην, λεπτὴν, εὔγλυπτον γλῶσσαν, ἥτις, πρᾶγμα παράδοξον, ὀλίγον ἐφαίνετο συντελοῦσα εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ἤχων οὓς διψαλέον ἐρρόφα τὸ ἀκροατήριον ἐν παραφορᾷ.

«Τὰ διαφανῆ καὶ γοργὰ χείλη μετέβαλλον σχῆμα καθ' ἕκαστον δευτερόλεπτον, ἀλλ' ἡ πεισματάρα ἐκείνη γλωσίτσα μίαν καὶ μόνην ἐφαίνετο ἔχουσα ἀσχολίαν, πῶς νὰ μὴ πα-

ρεμβαίνῃ βλακωδῶς ἐν μέσῳ τοῦ χειμάρρου τῆς μελῳδίας, ὃν ἐξέχυνεν ὁ ἀδιόρατος τῆς ἀοιδοῦ λάρυγξ.

«Ὠργίζετο κἀνεὶς βλέπων τὴν ἀργὴν αὐτὴν γλῶσσαν.»

*
* *

Θὰ ἔμενα ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ σκανδαλίζει . . . . **ὁ μηρός.**

Ὁ συγγραφεὺς ὑμνεῖ τὸν μηρὸν ἱππότιδος:

«Ἄνωθεν τῶν ἐξογκωμένων καὶ στιλβόντων ὀπισθίων τῆς ἵππου τῆς Κυρίας, καὶ δι' ἐλαφρῶν ἀναπάλσεων δέρον τὸ δέρμα τοῦ ἐφιππίου, τὸ **ὠμέγα** τῶν μηρῶν τῆς ἱππότιδος ἀκατασχέτως ἐφείλκυε τὸ ὄμμα μου.

«Εἶχε τοὺς λόγους του τὸ θαμβωθέν μου ὄμμα· πρῶτον εἰδικὴν ἐμποιεῖ μαγείαν ἡ θέα τοιούτου ὠμέγα· ἔπειτα δὲ διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ὅταν βαίνῃ τις πεζὸς ἡ ἀκτὶς τῶν βλεμμάτων του ἀποτελεῖ εὐθεῖαν γραμμὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μαγικοῦ ὠμέγα τῆς ἀμαζόνος.

«Ἐξαιρετικῶς ὅμως τὸ ὠμέγα αὐτὸ ἦτο καλλίστης ποιότητος. Πρῶτον διότι ὁ κορμὸς τῆς ἀμαζόνος, καίπερ ὀλίγον τεταμένος, οὐχ ἧττον ἐπρόδιδε μηροὺς πλουσίως ἐφωδιασμένους ὑπὸ τῆς φύσεως καὶ ἔπειτα ἦτο ἀδύνατον ἡ πληθώρα ἐκείνη τῆς σαρκὸς νὰ ἦτο ἀποτέλεσμα παρεμβολῶν βάμβακος. Εἰς πρώτην ἀνασκίρτησιν τὸ μαξυλαράκι θὰ μετήλλαττε θέσιν, θὰ καθίστατο ὀχληρὸν, θὰ ἐγέννα ἀσχημίαν.

«Ἐχαιρέτισα ἐνθουσιασθεὶς δι' ἑνὸς περιπαθοῦς μου βλέμματος τὸ ὠμέγα καὶ ἔσπευσα νὰ ἐγγράψω τοὺς δύο ὡραίους μηροὺς μὲ τὴν ἐκ μαύρου ἐριούχου περιβολήν των, οἴμοι! εἰς τὸ σημειωματάριον ἔνθ' ἀναπαύονται αἱ πλέον τσουχτεραὶ ἀναμνήσεις — **μηρῶν.**»

*
* *

Μὲ τοὺς μηροὺς ἀνὰ χεῖρας, κυρίαι καὶ κύριοι, παύω τὸν περίπατόν μου ἀνὰ μέσον τοῦ ὁπλοστασίου τῶν γυναικῶν, φοβούμενος μήπως ἐγγίσω εἰς πυρίτιδα ἢ σκανδάλην καὶ προκαλέσω καμμίαν ἔκρηξιν.

Diablotin.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Αἴγυπτο, Μαχάλλα Κεμπίρ.

Ἀγαπητὲ «**Μὴ Χάνεσαι**»,

Δὲ μοῦ λὲς τί ἔκαμε ὁ κακόμοιρος ὁ Τρικούπης καὶ ἐπέσανε ἀπάνου του νὰ τὸν φᾶνε, αἱ περισσότερες ἐφημερίδες, ἐνῷ ἄλλη φορὰ ἂν ἔσφαλλε κανένας ὑπουργὸς καὶ ἔσφαλλε ἀληθινὰ, ἡ ἐφημερίδες αὐτὲς ἐλέγανε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἢ ὁ ὄχλος δὲν ἠξέρει τί λέει. Ἂν ἐστοχασθήκανε ὅτι γράφοντας ἄρθρα θὰ γελάσουνε πάλιν τὸν κόσμον, κακὰ τὴν ἐστοχασθήκανε. Ἐγὼ ἀγκαλὰ καὶ μακρυὰ, διαβάζω τὰ πρακτικὰ τῆς Βουλῆς καὶ βλέπω ὅτι ὅλο καλὰ πράγματα προτείνει, καὶ νομίζω ὅτι πρέπει νά τον ἀφίνουμεν ἥσυχον νὰ κάμῃ τὴ δουλειά του, καὶ ἡ Ἀντιπολίτεψι νὰ μὴ τὸν ἀντιπολιτευτῇ συστηματικὰ, ἀλλὰ κάθε ποῦ σφάλλει νὰ τοῦ τὰ κτυπάῃ, ὅπως κάνουνε στὰ ἄλλα ἔθνη ποῦ ἔχουνε σύνταγμα.

Μὲ συχωρεῖς καὶ σὺ καὶ οἱ ἀναγνῶσταί σου ἂν σᾶς σκοτίζω κάπου, ἀλλὰ σὰν Ἕλληνας καὶ ἐγὼ λέω τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ αὐτοῦ στὴν πρωτεύουσα λένε τὴ γνώμη του καὶ πολλοὶ ποῦ ἔπρεπε νὰ μένουν βωβοί.

Ὁ συνδρομητής σου

Γ. Σ. Περιστιάνος.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Εἰς νεκροταφεῖόν τι εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφὴ:

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ

Η ΔΟΥΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΑΡΟΥΛΑ

ΣΥΖΥΓΟΣ ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΡΜΑΡΑ.

Τὸ μνημεῖον αὐτὸ κατεσκευάσθη εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του.

Ὅμοιον κοστίζει 1500 φράγκα.

—

Εἰς ἐξετάσεις παρθεναγωγείου ὅτε ἡ διδασκάλισσα ἐξήταζε κοσμογραφίαν ἐπὶ ὑδρογείου τινὸς σφαίρας, Ἀνδρειώτισσα παραμάνα ἐθήλαζε τὸ μικρόν της.

Μαθητὴς τοῦ γυμνασίου καθήμενος παρ' αὐτῇ ψιθυρίζει:

— Ἄχ! πόσον προτιμῶ τὰς οὐρανίους αὐτὰς σφαίρας ἀπὸ τὰς ὑδρογείους!

—

Ἔσκωπτέ τις τὰ ὦτα τοῦ συγχρόνου κριτικοῦ τῆς Γαλλίας κ. Sarcey, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὸ προτέρημα νὰ εἶναι μεγάλα:

— Ἔχετε δίκαιον, ἀπήντησεν, τωόντι γιὰ ἀνθρώπου αὐτιὰ εἶναι πολὺ μεγάλα τὰ δικά μου· ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ . . . . τὰ δικά σας πάλι γιὰ γαδάρου αὐτιὰ εἶναι παρὰ πολὺ μικρά.

—

Μάγκαι ἔπαιζον εἰς μίαν μάνδραν παράδοξο παιγνίδι. Ἐκάθηντο γύρω γύρω, ἔπειτα ἐσηκόνοντο αἰφνιδίως, ἐπέπιπτον κατ' ἀλλήλων καὶ ἔβαλλον ἀγρίας κραυγάς.

— Μωρὲ τί κάνετ' αὐτοῦ; τοῖς φωνάζει εἷς.

— Ἀφεντικὸ, παίζουμε τὸν *βουλευτή*.

—

Εὐφυΐα ἑνὸς τῶν γνωστῶν παρασίτων Ἀθηνῶν:

Εἰσήρχετο μυστικὰ εἰς τὰς οἰκίας τῶν σιτιστῶν του καὶ μετεκίνει τὸν ὠροδείκτην τῶν ὡρολογίων κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ προφθάνῃ νὰ τρώγῃ τὴν αὐτὴν μεσημβρίαν τοὐλάχιστον εἰς τρία τραπέζια.

Τοῦτο ὀνομάζεται προμήθεια διὰ τὸ μέλλον.

—

Πρωΐ πρωΐ ἡ πηδηχτὴ κυρία Ξ** ψιθυρίζει εἰς τὸν φιλάργυρον καὶ συγχρόνως ζηλότυπον σύζυγόν της πόσα χρειάζεται διὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ἐνδύματά της:

— 2000 φράγκα, ἀνακράζει αὐτὸς ἀπηλπισμένος, διὰ τοαλέττας τῆς ἀνοίξεως!

— Ἂν προτιμᾷς νὰ περπατῶ γυμνή! . . ι

— Ὄχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι . . . Νὰ, πάρ' τα.

Ἡ πρωταπριλιά.

Μὲ ψέματα ἡ πρωταπριλιὰ καὶ μ' ἄνθη πάντα 'μπαίνει·
Πάντα κι' ἡ γιότη εἶνε τρελλὴ, μὰ πάντ' ἀγαπημένη.

Κωχτῆς.